

งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัย ชั้นปีที่หนึ่ง โดยตรงนั้น ยังไม่มีผู้ใดวิจัยและค้นคว้าไว้ มีแต่ผลงานที่เกี่ยวข้อง เป็นบางส่วน หรือเกี่ยวข้องในทางอ้อม ซึ่งจะได้อกล่าวถึงต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

สภาพและปัญหาการเรียนการสอน ตลอดจนทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาใดวิชาหนึ่ง ย่อมมีผลต่อการเรียนรู้วิชานั้น งานวิจัยหลายเรื่องได้แสดงให้เห็นสภาพและปัญหาการเรียนการสอนหลักภาษาไทย ตลอดจนทัศนคติของนักเรียนและครูที่มีต่อหลักภาษาไทย ประภาศรี สุกบรรทัด¹ ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนคร" โดยส่งแบบสอบถาม ตามครูและนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนมากไม่ชอบสอนหลักภาษาไทย มีครูที่ชอบสอนเพียงร้อยละ 13.18 วิธีสอน ครูส่วนมากสอนโดยอธิบายเนื้อหา พร้อมทั้งยกตัวอย่างแล้วให้นักเรียนจด ใช้อุปกรณ์อย่างชั่วโมง ครูบางคนจัดกิจกรรมและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรม เช่น ให้ความรู้ความเข้าใจ เห็นให้ทำงานเป็นกลุ่ม การวัดผล ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดสม่ำเสมอ ปัญหาการสอนหลักภาษาไทย ครูส่วนมากเห็นว่าเนื่องจากขาดอุปกรณ์ นักเรียนไม่เอาใจใส่ ไม่รู้จักวิธีการสอนที่ดี ไม่รู้จักแหล่งวิชาที่จะค้นหาความรู้เพิ่มเติม ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียน

¹ประภาศรี สุกบรรทัด, "การสำรวจการสอนวิชาหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

เท่าที่ควร ส่วนค่านักเรียนนั้น ส่วนมากไม่ชอบเรียนหลักภาษาไทยเพราะเห็นว่าเป็นวิชาที่น่าเบื่อ เนื้อหาวิชาเข้าใจยากและซ้ำซาก คะแนนน้อย และไม่เห็นประโยชน์ในการเรียน

นลินี เกษรอังกูร² ได้ศึกษากระบวนการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถาม ตามนักเรียนชั้น ม.ศ. 4 แผนกศิลปะ และแผนกวิทยาศาสตร์ ปีการศึกษา 2512 จำนวนแผนกละ 100 คน รวม 200 คน พบว่านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย เพราะเห็นว่าเป็นวิชาที่ให้ประโยชน์และน่าเรียน แต่เรียนไม่ค่อยได้ผลดี เนื่องจากพื้นฐานความรู้เดิมไม่ดี นักเรียนชอบเรียนวรรณคดีมากที่สุด ส่วนหลักภาษาและการใช้ภาษานั้น นักเรียนเห็นว่าเป็นวิชาที่เข้าใจยากและน่าเบื่อ เนื้อหาบางเรื่องของวิชาหลักภาษาซ้ำ ๆ กับเนื้อหาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนเห็นว่าครูควรมีวิธีการสอนที่จูงใจให้นักเรียนสนใจเรียน ควรมีกิจกรรมประกอบบทเรียนให้มากกว่าที่เป็นอยู่

การวิจัยอีกเรื่องหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นปัญหาการเรียนหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คือการวิจัยของ พรสวรรค์ วงศ์วิไลทอง³ เรื่อง "ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร" - ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแผนกศิลปะและแผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 400 คน จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชอบเรียนหลักภาษาไทยเพียงร้อยละ 8.16 นักเรียนประสบปัญหาในการเรียนหลักภาษาไทยเนื่องจากเนื้อหาวิชายากเกินไป ไม่ค่อยเข้าใจ ทั้งเนื้อหาวิชาก็มีมาก ชั่วโมงเรียนมีน้อย ครูมีวิธีการสอนที่ไม่น่าสนใจ

²นลินี เกษรอังกูร, เรื่องเดิม.

³พรสวรรค์ วงศ์วิไลทอง, เรื่องเดิม.

ในระบอบอุดมศึกษา ประคอง ผลไพบูลย์⁴ ได้สำรวจความคิดเห็นที่มีต่อภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ ปีที่สอง ปีการศึกษา 2502 พบว่านิสิตอักษรศาสตร์ชั้นปีที่สองส่วนใหญ่ชอบภาษาไทยทั้งก่อนเข้าเรียนและเมื่อเข้าเรียนในคณะอักษรศาสตร์ วิชาที่ชอบเรียนมากที่สุดทั้งก่อนเข้าเรียนและเมื่อเข้าเรียนในคณะอักษรศาสตร์แล้ว คือวรรณคดีไทย ส่วนวิชาที่ไม่ชอบมากที่สุด คือ หลักภาษาไทย

ก้านผลการเรียนที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษาไทย สุนันทา โสรัจ⁵ ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษาหามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในจังหวัดพระนคร" วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ วิเคราะห์เหตุของการสะกดผิดว่า ผิดในลักษณะใดบ้าง เพื่อศึกษาหามูลเหตุของการเขียนสะกดการันต์ผิด และเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาเกี่ยวกับการสอนการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบการเขียนตัวสะกดการันต์ที่สร้างขึ้น ทดสอบนักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร รวม 463 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ค่อนข้างต่ำ การกระจายของคะแนนไม่ต่างกันมากนัก แสดงว่าไม่ว่านักเรียนที่เรียนเก่งหรืออ่อน ก็มีโอกาที่จะเขียนสะกดการันต์ผิดได้เกือบเท่า ๆ กัน สาเหตุที่นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด มีดังนี้

1. นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะมีประสบการณ์ผิด
2. นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะไม่ทราบความหมายของคำ

⁴ประคอง ผลไพบูลย์, "การสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ปีที่สอง พ.ศ. 2502" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

⁵สุนันทา โสรัจ, "การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษาหามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสารนิตร, 2511).

3. นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะรู้หลักภาษาไม่เพียงพอ ไม่มีความแม่นยำทางหลักภาษา
4. นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะออกเสียงผิด
5. นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะใช้แนวเทียบผิด
6. นักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด เพราะเภา

ในปี 2516 สามารถ ศักดิ์เจริญ⁶ ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในจังหวัดภาคใต้" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำซึ่งมีความสับสนในเรื่องเสียงของคำภาษากลางกับภาษาถิ่นภาคใต้ และเพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนคำยากโดยทั่วไป พร้อมทั้งศึกษาหาเหตุผลที่นักเรียนในระดับชั้นนี้ใช้ในการเลือกเขียนคำต่าง ๆ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชาย-หญิงของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดภาคใต้ 5 จังหวัด จำนวน 400 คน ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนตามคำบอก และให้ตอบแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในจังหวัดภาคใต้ไม่มีปัญหาในการสะกดคำที่เสียงในภาษากลางไปพ้องกับเสียงของคำที่มีความหมายอื่นในภาษาถิ่นใต้ นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำโดยทั่วไปอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ นักเรียนที่เรียนเก่งมีความสามารถในการเขียนสะกดคำ ต่างกับนักเรียนที่เรียนอ่อนมาก ลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนมีดังนี้ ผิดที่เสียงสระสั้นยาว ผิดการใช้วรรณยุกต์ ผิดการใช้ ร ล และ คำควบกล้ำ ผิดการใช้ รร ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่ตัวสะกด ผิดทั้งคำ ผิดการประวิสรรชนีย์ ผิดที่ตัดและเติมตัวอักษร ผิดตัวการันต์ และผิดการใช้ - - - ย ส่วนเหตุผลที่นักเรียนใช้ในการเขียนคำนั้น นักเรียนเขียนตามแบบที่เคยเห็นมากที่สุด รองลงไปเป็นการเขียนตามหลักภาษา หรือพจนานุกรม

⁶สามารถ ศักดิ์เจริญ, "ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในจังหวัดภาคใต้" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิถียาลัย, 2516), บทคัดย่อ.

การวิจัยเกี่ยวกับผลการเรียนภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามอีกเรื่องหนึ่ง คือ การวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามของ ประเทือง คล้ายสุบรรณ⁷ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบแบบเลือกตอบวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี แล้วนำไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ปีการศึกษา 2512 ของโรงเรียนที่เปิดสอนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามทุกแห่งในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวนนักเรียน 993 คน

ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยทั้งสามวิชารวมกัน อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ผลการเรียนของนักเรียนทั้งหมดไม่ต่างกันนัก เมื่อแยกวิชาแล้ว ผลการเรียนวิชาหลักภาษาไทยไม่เป็นที่น่าพอใจ นักเรียนตอบข้อสอบวิชาหลักภาษาผิดกันมาก ความสามารถในการเรียนวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความสามารถในการเรียนวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษามีความสัมพันธ์กันในระดับที่ไม่สูงมากนัก เนื้อหาวิชาหลักภาษาไทยที่นักเรียนตอบผิดเกินกว่าร้อยละ 50 ได้แก่ เรื่องคำวิเศษณ์ ลักษณะสำคัญของภาษาไทย อักษรนำ อักษรควม และการผันอักษร ส่วนเนื้อหาวิชาการใช้ภาษา ที่นักเรียนตอบผิดกันมาก ได้แก่ การเขียนหนังสือให้ถูกต้องและการย่อความ

ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จันทรนวล พรพมาส⁸ ได้วิจัยเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลปะ ในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดพระนคร จำนวน 1,000 คน โดยให้นักเรียนตอบแบบทดสอบ

004870

⁷ประเทือง คล้ายสุบรรณ, "การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในจังหวัดสุพรรณบุรี" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2513).

⁸จันทรนวล พรพมาส, "การศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์กับแผนกศิลปะ" (วิทยานิพนธ์ปริญญานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

แบบปรนัยที่สร้างขึ้น แบบทดสอบทั้งกล่าวทดสอบทักษะการเขียนคำต่าง ๆ ดังนี้

1. ไวยากรณ์
2. การสะกดตัว
3. การวางรูปสระ วรรณยุกต์ กวรินทร์
4. การใช้สระ วรรณยุกต์ กวรินทร์
5. การเว้นวรรคตอน และย่อหน้า
6. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนบางอย่าง
7. ส่วนวนการเขียนภาษาไทย

ผลการวิจัย ปรากฏว่านักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์มีทักษะในการเขียนภาษาไทย คึกว่านักเรียนแผนกศิลปะแทบทุกด้าน ทักษะที่นักเรียนส่วนใหญ่มีข้อบกพร่องมากได้แก่ด้าน ไวยากรณ์ คือการเขียนคำสมาส คำประสม และคำที่มีอักษรควบ ด้านการสะกดตัว ด้านการเว้นวรรคตอน การย่อหน้า และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนบางอย่าง

ด้านทักษะการเขียนภาษาไทยนี้ พิศศรี กมลเวช⁹ ได้วิจัยในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาทักษะการเขียนภาษาไทยของนิสิตครุศาสตร์ภาคสมทบและภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 216 คน โดยให้ นิสิตตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ผู้วิจัยพบว่า นิสิตภาคสมทบและภาคปกติมีข้อบกพร่องในการเขียนตัวสะกด การเขียนถ้อยคำ ขอความ และประโยคที่เป็นภาษาเขียน และมีข้อบกพร่องในการเว้นวรรคตอน

ด้านเนื้อหาวิชาหลักภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ซึ่งมีผลต่อการเรียน การสอนหลักภาษาไทยในระดับนี้) อัมพร สุขเกษม¹⁰ ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาเพื่อ

⁹พิศศรี กมลเวช, "การศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนิสิต ครุศาสตร์ ภาคสมทบและภาคปกติชั้นปีที่ 1" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

¹⁰อัมพร สุขเกษม, "การศึกษาเพื่ออธิบายเนื้อหาบางประการในวิชาหลักภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้หลักทางภาษาศาสตร์" (ปริญญาโททางการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514).

อธิบายเนื้อหาบางประการในวิชาหลักภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้หลักทางภาษาศาสตร์" การวิจัยนี้มุ่งที่จะศึกษาเนื้อหาวิชาหลักภาษาไทยตามที่ปรากฏในหนังสือหลักภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของกระทรวงศึกษาธิการ ว่ามีเนื้อหาใดบ้างที่ครูผู้สอนเห็นว่าไม่ชัดเจนพอและต้องการคำอธิบายเพิ่มเติม เพื่อที่จะได้ใช้ความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์ภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ อธิบายเนื้อหาเหล่านั้นให้ชัดเจนขึ้น ประชากรที่ใช้คือ ครูผู้สอนหลักภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ส่วนกลาง จำนวน 100 คน

ผลการวิจัย พบว่าหัวข้อเรื่องที่ครูผู้สอนหลักภาษาไทยส่วนมากเห็นว่าควรจะอธิบายเพิ่มเติมให้ชัดเจน ได้แก่

1. เรื่องรูป เสียง และการเกิดของเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์
2. การประกอบเสียงเข้าเป็นพยางค์
3. การประกอบคำเข้าเป็นประโยค

ผู้วิจัยได้อธิบายเนื้อหาข้างกล่าว ตามแนวภาษาศาสตร์ เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนในการที่จะนำไปสอนหรืออธิบายปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

งานวิจัยในต่างประเทศ และเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา นับว่าเกี่ยวข้องกับ การวิจัยเรื่องนี้ในทางอ้อม กล่าวคืองานวิจัยในต่างประเทศจะทำให้มองเห็นแนวทางการศึกษาคนทั่วๆไปเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาของตนเอง (Native Language) และช่วยให้เกิดความคิดในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาที่จะกล่าวถึงนี้มีหลาย คำน คืองานวิจัยด้านการสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษา งานวิจัยด้านการทดสอบ ความรู้ความสามารถของผู้เรียน และด้านการทดลองวิธีสอน จะขอกล่าวตามลำดับดังนี้

งานการสำรวจสภาพการเรียนการสอนภาษา ฟิลลิส วินน์ แพค วิลลิส¹¹ (Phyllis Wynne Pack Willis) ได้วิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาในรัฐโอกลาโฮมา วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อต้องการทราบลักษณะและแนวทางของโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 เกี่ยวกับการจัดเนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์ของโปรแกรมแนวโน้มของการสอนโดยใช้สิ่งใหม่ทางการศึกษา (innovation) ที่จะมีขึ้น ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งในรัฐโอกลาโฮมา ซึ่งมีทั้งสถาบันของรัฐและของเอกชนที่รัฐรับรองวิทยฐานะ รวมทั้งหมด 40 สถาบัน ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังสถาบันทั้ง 40 สถาบัน ผลการวิจัยพบว่า

1. สถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่ในรัฐโอกลาโฮมากำหนดควิชาบังคับสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 รวม 6 ชั่วโมง ใน 6 ชั่วโมงนี้นิสิตชั้นปีที่ 1 จะต้องเรียน 2 - 3 รายวิชา
2. วิชาที่จัดสอนที่เน้นมากได้แก่ การเขียนเรียงความ (composition) รองลงไปได้แก่วรรณคดี ไวยากรณ์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของนิสิต และอีกวิชาหนึ่ง คือ Language study
3. วิชาภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 นี้ โดยทั่วไปจัดเป็น service course
4. สถาบันอุดมศึกษาในรัฐโอกลาโฮมาประมาณ 20 สถาบัน จัดให้มีรายวิชาเพื่อสอนซ่อมเสริม (remedial courses) และรายวิชาสำหรับผู้เรียนเก่ง (honors courses)
5. กำนผู้สอนและวิธีการสอน ผู้สอนส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ประจำ วุฒิจบปริญญาโท มีความชำนาญในการสอน ผู้สอนแต่ละคนจะมีชั่วโมงสอนประมาณ 12-15 ชั่วโมง

¹¹ Phyllis Wynne Pack Willis, "A Study of Current Practices in Freshman English in Oklahoma Colleges," Dissertation Abstracts International, Vol. 34, No. 8 (February, 1974), pp. 4806 - 4807- A.

ทอหนึ่งสัปดาห์ วิธีการสอนใช้วิธีบรรยาย (lecture) วิธีทำงานเป็นกลุ่ม (group work) วิธีสัมมนา (Seminar-type discussions) และการสอนแบบเน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล (individualized instruction)

6. การสอนโดยตั้งวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม และการสอนโดยใช้สิ่งใหม่ทางการศึกษา (innovation) ยังไม่เป็นที่แพร่หลาย

ด้านการทดสอบความรู้ความสามารถของผู้เรียน ในปี 1967 โรนัลด์ วอร์ดฮาugh¹² (Ronald Wardhaugh) แห่งมหาวิทยาลัยมิชิแกน ได้วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความสามารถในการเขียนเรียงความ และความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ของนักเรียนมัธยมปลาย เพื่อต้องการทราบว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความจะสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational Grammar) ความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar) และความสามารถในการใช้ภาษาเปรียบเทียบ (Analogy) หรือไม่ และต้องการหาว่าความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ของนักเรียนขึ้นอยู่กับระดับชั้นเรียน (grade) หรือไม่ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายเกรด 10, 11 และ 12 ชั้นละ 40 คน รวม 120 คน ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบ 4 ฉบับไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากรดังกล่าว แบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับมีดังนี้

1. แบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar Test)
2. แบบทดสอบการเขียนเรียงความ (Essay Test)
3. แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเปรียบเทียบ (Analogies Test)
4. แบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational Grammar Test)

---

¹²Ronald Wardhaugh, "Ability in Written Composition and Transformational Grammar," The Journal of Education Research, Vol. 60, No. 9 (May - June, 1967), pp. 427 - 429.

ผลการวิจัย พบว่า

1. ความสามารถในการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กับความรู้ไวยากรณ์แบบเก่า ความรู้ไวยากรณ์ปริวรรต และความสามารถในการใช้ภาษาเปรียบเทียบ ในระดับค่อนข้างต่ำ (.51 - .58)
  2. ความสามารถในการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ ทั้งแบบเก่าและไวยากรณ์ปริวรรต ในระดับค่อนข้างต่ำ ผลการวิจัยข้อนี้แสดงให้เห็นว่า ความเข้าใจที่ว่าการสอนไวยากรณ์อย่างเข้มงวดในโรงเรียนจะช่วยให้นักเรียนเขียนเรียงความได้ดีขึ้นนั้นไม่ถูกต้องนัก
  3. ความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ไม่ว่าแบบใดมีผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความไม่แตกต่างกัน
  4. ระดับชั้นของนักเรียนมีผลต่อความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์แบบเก่า แต่ไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ปริวรรต
- ผู้วิจัยได้แสดงความคิดเห็นว่า ความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ปริวรรตซึ่งเป็นทฤษฎีไวยากรณ์ที่ทันสมัย ก็ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนเขียนเรียงความได้ดีขึ้น จำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาค้นคว้าต่อไปอีก เพื่อยืนยันให้เห็นชัดเจนว่าความสามารถในการเขียนเรียงความเกี่ยวข้องกับความสามารถในการแต่งประโยคที่ถูกต้อหรือไม่ และโรงเรียนมัธยมซึ่งเน้นการเขียนเรียงความและความรู้ทางไวยากรณ์ ควรจะหาวิธีการสอนไวยากรณ์ที่เหมาะสมและให้ประโยชน์ในการเขียนเรียงความ

ต่อมาในปี 1971 จอห์น โจเซฟ คอลลินส์¹³ (John Joseph Collins) ได้ศึกษาการเขียนเรียงความของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนอ่อน และการเขียนเรียงความของนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนอยู่ในระดับปกติว่า มีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาแตกต่างกันหรือไม่

¹³ John Joseph Collins, "Deviations from Standard English in Written Compositions of Disadvantaged College Freshmen and Regular Admissions Students at Glassboro State College," Dissertation Abstracts International, Vol. 32, No. 2 (August, 1971), p. 749.

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่รับเข้ามาเป็นกรณีพิเศษ (Special admissions procedures) จำนวน 66 คน กลุ่มหนึ่ง ส่วนอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นนิสิตปกติ จำนวนเท่ากัน

ผู้วิจัยได้ให้ตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่มเขียนเรียงความคนละ 3 ฉบับ ให้เขียนตอนต้นภาคการศึกษาแรก 2 ฉบับ ส่วนอีกฉบับหนึ่งนั้นให้เขียนตอนต้นภาคการศึกษาแรก การเขียนแต่ละฉบับทุกคนเขียนเรื่องเดียวกัน การควบคุมการเขียนทั้งสองกลุ่มใช้วิธีเดียวกัน ผู้วิจัยนำเรียงความมาตรวจการใช้ภาษาซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะการใช้ภาษาออกเป็น 6 หัวข้อ ดังนี้

1. การใช้นาม (noun usage)
2. การใช้สรรพนาม (pronoun usage)
3. การใช้กริยา (verb usage)
4. ความบกพร่องเรื่องประโยค (sentence faults)
5. การปฏิเสธซ้อน (multiple negative)
6. การใช้คำพ้องสับสน (homonym confusion)

ผลการวิจัย พบว่า นิสิตกลุ่มพิเศษมีปัญหาการใช้ภาษาในด้านการใช้สรรพนามเกี่ยวกับตนเอง (reflexive pronoun) การไม่ใช้คำเชื่อม (omission of the copula) การไม่ใช้หน่วยคำที่แสดงว่าคำนั้นเป็น present participle และประโยคหลอม (fused sentence) นอกจากนี้ กลุ่มพิเศษยังมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาที่ต่างกับกลุ่มปกติในด้านการใช้นามพหูพจน์ การบอกอดีตกาล (past tense) การใช้กริยาบางอย่าง และการใช้คำพ้องสับสน แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งสองกลุ่มมีข้อบกพร่องมากในด้านการใช้นาม การเรียบเรียงประโยค และการใช้คำพ้องสับสน หลังจากการศึกษาในเทอมแรกแล้ว กลุ่มพิเศษมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาน้อยลง ส่วนกลุ่มปกติไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

งานการทดลองวิธีสอน ปี 1970 เอิร์ล โทมัส¹⁴ (Earl W. Thomas) ได้ทดลองเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษ โดยวิธีอุปมาน (inductive methods) และวิธีอนุมาน (deductive methods) แก่นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่ต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ทั้งนี้ เพื่อต้องการทราบว่า วิธีการสอนแบบใดจะให้ผลดีในการสอนเนื้อหาความรู้ในบางผู้วิจัยแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีจำนวน 23 คน แล้วทดลองสอนกลุ่มแรกโดยใช้วิธีอุปมาน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งใช้วิธีอนุมาน ใช้เวลาสอน 1 ภาคการศึกษาเท่า ๆ กัน เมื่อสิ้นภาคการศึกษานักวิจัยวัดผลนิสิตทั้งสองกลุ่มโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน 3 ชุด ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตกลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบอุปมาน ได้คะแนนด้านความเข้าใจศัพท์และการอ่านเอาเรื่อง (vocabulary and reading comprehension) สูงกว่ากลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบอนุมาน

2. นิสิตกลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบอนุมาน ได้คะแนนด้านความรู้ทางไวยากรณ์และกฎเกณฑ์ของบังคับของภาษา (formal grammar and mechanics) สูงกว่ากลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบอุปมาน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าวิธีสอนทั้งสองแบบสอนได้ผลใกล้เคียงกัน

3. นิสิตกลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบอุปมาน ได้คะแนนการเขียนเรียงความสูงกว่านิสิตกลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบอนุมาน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าวิธีสอนทั้ง 2 วิธีใช้ในการสอนเรียงความได้ผลใกล้เคียงกัน

นอกจากวิธีสอนแบบอุปมาน และอนุมาน ที่ได้มีผู้ทดลองสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเปรียบเทียบผลการสอนแล้ว ยังมีวิธีสอนอีกสองแบบที่ได้มีผู้ทดลองสอนเพื่อเปรียบเทียบกันคือวิธีสอนแบบเก่า (traditional methods) และ วิธีสอนที่ใช้วิธีทางภาษาศาสตร์

¹⁴ Earl W. Thomas, "A Comparison of Inductive and Deductive Teaching Methods in College Freshman Remedial English," Dissertation Abstracts International, Vol. 3, No. 5 (November, 1970),

(linguistic methods) ผู้วิจัยเรื่องนี้เป็น จอร์จ โจเซฟ มัลคาฮี¹⁵ (George Joseph Mulcahy) วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลการสอนไวยากรณ์ และการเขียนเรียงความโดยใช้วิธีสอนแบบเก่า และวิธีสอนที่ใช้วิธีทางภาษาศาสตร์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาไวยากรณ์อังกฤษ และวิชาการเขียนเรียงความในภาคการศึกษาแรก ผู้วิจัยแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง (ใช้วิธีทางภาษาศาสตร์) จำนวน 40 คน และกลุ่มควบคุม (ใช้วิธีแบบเก่า) จำนวน 36 คน ก่อนทดลองสอนผู้วิจัยให้นิสิตทั้งสองกลุ่มตอบแบบทดสอบ Language Knowledge Test, Form A เมื่อสิ้นภาคการศึกษาแรก ผู้วิจัยวัดผลนิสิตทั้งสองกลุ่มโดยใช้แบบทดสอบ Language Knowledge Test, Form B ส่วนการเขียนเรียงความนั้น ผู้วิจัยกำหนดให้นิสิตทั้งสองกลุ่มเขียนเรียงความ 7 เรื่องติดต่อกันไปตลอดภาคการศึกษา เรียงความเรื่องแรกถือว่าเป็น pretest และเรียงความเรื่องสุดท้ายถือว่าเป็น posttest ผลการวิจัยพบว่า นิสิตกลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธี linguistic methods ได้คะแนนสูงกว่านิสิตกลุ่มที่ผู้สอนใช้วิธีสอนแบบเก่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งวิชาไวยากรณ์และการเขียนเรียงความ

นอกจากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว มีเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนหลักภาษา ดังนี้

โรเบิร์ต ซี พูลี¹⁶ (Robert C. Pooley) ได้กล่าวถึงไวยากรณ์และความมุ่งหมายในการสอนไวยากรณ์อังกฤษในโรงเรียนไว้ว่า ในสมัยก่อนนั้นการสอนไวยากรณ์อังกฤษหมายถึงการสอนนักเรียนเขียนและพูดภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ และมุ่งที่

¹⁵George Joseph Mulcahy, "A Comparison of the Traditional Methods Approach and the Linguistic Methods Approach to the Teaching of English Grammar and Composition to College Freshman," Dissertation Abstracts International, Vol. 34, No. 9 (March, 1974), p. 5487 - A.

¹⁶Pooley, op.cit., pp. 3 - 113.

จะชี้ข้อผิดในการใช้ภาษา ต่อมาในศตวรรษที่ 19 ได้มีผู้ศึกษาไวยากรณ์ด้วยวิธีทาง
 วิทยาศาสตร์ ไวยากรณ์จึงหมายถึงการสังเกตและอธิบายลักษณะของภาษาที่ใช้พูดและ
 เขียนกันอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้นเมื่อกล่าวถึง "ไวยากรณ์อังกฤษ" จึงหมายถึงโครงสร้าง
 ของภาษาอังกฤษและวิธีใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร และการศึกษาไวยากรณ์ก็คือ
 การศึกษาลักษณะภาษาในด้านที่สำคัญ 2 ด้าน คือด้านรูปคำหรือโครงสร้างของคำ
 (morphology) และด้านการนำคำหลายคำมาเรียงเข้าด้วยกัน เพื่อบอกความหมาย
 (syntax) นอกจากนี้ ผู้ใด ยังได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของไวยากรณ์ (grammar) และ
 การใช้ภาษา (usage) ว่า ไวยากรณ์เป็นการศึกษาลักษณะโครงสร้างและระเบียบของ
 ภาษา ซึ่งจะทำให้เข้าใจระบบของภาษานั้น ๆ ส่วนการใช้ภาษาเป็นการศึกษาระดับของ
 ภาษาและการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจระบบของภาษา
 เช่น เรื่องประโยค ไวยากรณ์จะบอกว่ารูปแบบและโครงสร้างของประโยคเป็นอย่างไร
 ส่วนคำและวลีในประโยคนั้นจะถูกต้องเหมาะสมตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการหรือไม่นั้น เป็น
 เรื่องของการใช้ภาษา ในศตวรรษที่ 20 วิชาภาษาศาสตร์ได้เจริญก้าวหน้าขึ้น มีนักภาษา-
 ศาสตร์หลายคนศึกษาภาษาอังกฤษ ผู้ใดได้กล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานในการสอนภาษาอังกฤษที่
 นักภาษาศาสตร์เหล่านั้นได้สรุปไว้ แนวคิดนั้นมี 5 ประการ คือ

1. ภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (Language changes constantly)
2. การเปลี่ยนแปลงของภาษาเป็นเรื่องธรรมดา (Change in language is normal)
3. ภาษาพูด คือภาษาที่แท้จริง (The spoken language is the language)
4. ความถูกต้องของภาษาอยู่ที่การใช้ภาษา (Correctness rests upon usage)
5. การใช้ภาษาทุก ๆ ด้าน มีความสัมพันธ์กัน (All usage is relative)

โรเบิร์ต ลาโด¹⁷ (Robert Lado) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของครูสอนภาษา

¹⁷ Robert Lado, Language Teaching (New York: McGraw-Hill, Inc., 1964), pp. 8-10.

ว่า ครูสอนภาษาคควรจะได้รับ การฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี และควรมีคุณสมบัติในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านภาษา (Language) ครูสอนภาษาจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษา นั้น ๆ ก็พอที่จะเป็นตัวอย่างแก่นักเรียนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษามาตรฐาน ครูสอน ภาษาจะต้องมีความสามารถที่จะสอนทักษะทั้ง 4 ด้านได้ คือ ฟัง (understand-เข้าใจ) พูด อ่านและเขียน ครูสอนภาษาจะต้องสามารถใช้ภาษาเขียนที่เป็นภาษามาตรฐานได้ ถูกต้อง และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนได้ นอกจากนี้จะต้องมี ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของการเขียนที่สำคัญ ๆ รวมทั้งวรรณคดีที่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายด้วย

2. ด้านภาษาศาสตร์ (Linguistics) ครูสอนภาษาจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา และสามารถแยกแยะอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้ ครูสอนภาษา จะต้องรู้ว่าภาษาที่นักเรียนใช้นั้น เป็นอย่างไร ทั้งนี้เพื่อจะได้รู้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียน ภาษา นอกจากนี้ ครูจะต้องรู้ประวัติ หรือความเปลี่ยนแปลงของภาษานั้น ๆ เพื่อจะได้ นำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสอนภาษา เช่น ใช้อธิบายปัญหาบางอย่าง เป็นต้นว่า เหตุใด การสะกดคำจึงไม่ตรงกับ การออกเสียง และมีข้อยกเว้นอย่างไรบ้าง

3. ด้านวัฒนธรรม (Culture) ครูสอนภาษาจะต้องเข้าใจวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษานั้น ๆ เพราะวัฒนธรรมและภาษามีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน หากนักเรียน ไม่เข้าใจวัฒนธรรม นักเรียนก็จะเรียนภาษานั้นได้ไม่ดี ความเข้าใจวัฒนธรรมได้แก่ความ เข้าใจเรื่อง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ประเพณี และค่านิยม ซึ่งเป็นวิถีทางดำเนินชีวิต การประพาศ และปฏิบัติของคนในแต่ละสังคม

4. ด้านวิธีสอน (Teaching Techniques) ครูสอนภาษาจะต้องได้รับ การฝึกอบรมเพื่อที่จะสอนภาษามาเป็นอย่างดี รู้วิธีสอนในชั้นเรียนและสามารถนำไปใช้ สอนได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ครูสอนภาษาจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับการวัดผล หลัก การทดสอบต่าง ๆ เช่น การทดสอบความถนัดทางภาษา การทดสอบสัมฤทธิ์ผลทาง การเรียนภาษา และทักษะการใช้ภาษา ครูสอนภาษาต้องสามารถสร้างข้อทดสอบที่เหมาะสมกับนักเรียนที่ตนสอน ทั้งยังต้องมีความรู้ทางด้านสถิติพอที่จะอ่านบทความที่มีข้อมูลทาง สถิติได้เข้าใจอีกด้วย

5. งานการใช้ของปฏิบัติการทางภาษา (Language Laboratory) ครูสอนภาษาควรจะต้องเรียนรู้วิธีการใช้ของปฏิบัติการทางภาษาเพื่อประโยชน์ในการสอนภาษา

ปี ค.ศ. 1964 ฮาลลiday (Halliday) แมคอินโทส (McIntosh) และ สตรีเวนส์¹⁸ (Stevens) ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับภาษาศาสตร์และการสอนภาษาขึ้นเล่มหนึ่ง หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึงการสอนภาษาของตนเอง (native language) ว่ามีวิธีการสอน (approaches) 3 วิธี คือ วิธี Prescriptive วิธี Descriptive และ วิธี Productive

วิธี Prescriptive เป็นการสอนภาษาเพื่อแก้ไขการใช้ภาษาของผู้เรียนให้ถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป ผู้เรียนจะได้รู้และฝึกหัดการใช้ภาษามาตรฐาน ผู้สอนจะพยายามแนะนำผู้เรียนให้ยอมรับและใช้ภาษามาตรฐาน การสอนภาษาแบบนี้ใช้ได้ทั้งการสอนพูดและการสอนเขียน การสอนเขียนนั้นอาจจะเกิดปัญหาว่าผู้เรียนใช้ภาษาพูดในการเขียนซึ่งครูจะต้องแก้ไขและชี้ให้ผู้เรียนเห็นว่า ภาษาที่ยอมรับในการพูดนั้น บางครั้งจะนำมาใช้ในการเขียนไม่ได้ ข้อนี้ผู้เขียน(หนังสือ) เห็นว่า หากเข้มงวดเกินไปจะทำให้เกิดผลเสีย กล่าวคือผู้เรียนจะลังเลไม่แน่ใจว่า สิ่งที่เขาเขียนจะถูกต้องหรือไม่ ผู้เรียนจะรู้สึกว่าการบังคับให้เรียนสิ่งใหม่ ซึ่งไม่เหมือนกับภาษาที่เขาใช้อยู่ การสอนแบบ Prescriptive จะครอบคลุมเนื้อหาของภาษา 3 ด้าน คือ ไวยากรณ์ (grammar) ความหมายของคำ (lexis) และระบบเสียง (phonology or phonetics) การสอนภาษาแบบนี้มีข้อเสีย คือ การสอนภาษาแบบนี้จะเป็นการมุ่งกำหนดข้อห้ามในการใช้ภาษา และการสอนภาษาแบบนี้เป็นวิธีการสอนที่ง่าย ซึ่งผู้สอนจะยึดเป็นหลักในการสอนภาษาของตนเอง ทั้งสองประการนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการเรียนภาษาและไม่สนใจภาษาของตนเท่าที่ควร

¹⁸M.A.K. Halliday, Angus McIntosh, and Peter Stevens, The Linguistics Sciences and Language Teaching (London: The English Language Book Society and Longman Group Ltd., 1964), pp. 223-251.

วิธี Descriptive เป็นการสอนที่ต้องการจะอธิบายลักษณะและกลไกของภาษาว่า เราใช้ภาษาสื่อสารทำความเข้าใจกันได้อย่างไร (how language works) การสอนภาษาของตนเองด้วยวิธีการนี้ ผู้สอนจะต้องเข้าใจว่า เป็นการสอนภาษาที่ผู้เรียนใช้อยู่ทุกวัน ซึ่งผู้เรียนจะต้องรู้และเข้าใจเป็นอย่างดี การสอนจึงต้องพยายามถึงสิ่งที่สอนให้สัมพันธ์กับประสบการณ์ของผู้เรียน แล้วจึงหาข้อสรุปจากประสบการณ์นั้น ๆ ผู้สอนจำเป็นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ รู้ลักษณะและโครงสร้างของภาษาที่ตนจะสอน เพื่อที่จะสามารถจัดเนื้อหาและใช้กลวิธีการสอนได้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งจะเป็นผลให้ผู้เรียนเข้าใจลักษณะและหน้าที่ของภาษาของตน รู้จักสังเกตการใช้ภาษา เช่น การออกเสียง การใช้คำพูด เป็นต้น

วิธี Productive เป็นการสอนที่เสริมการสอนแบบ Descriptive กล่าวคือ การสอนแบบ Descriptive นั้น มุ่งให้ผู้เรียนรู้ว่า ภาษาของตนมีลักษณะอย่างไร ซึ่งยังไม่เพียงพอ ผู้เรียนจะต้องรู้วิธีการใช้ภาษาคด้วย การสอนแบบ Productive จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นแนวทางการใช้ภาษาหลาย ๆ แนว ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกนำไปใช้ให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายและสถานการณ์ การสอนแบบนี้จะทำให้ผู้เรียนรู้ว่าภาษามีหลายระดับ และแบ่งเป็นภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาที่ใช้ในการพูดอาจจะไม่เหมาะสมที่จะใช้ในการเขียน ผู้สอนจะไม่ห้ามผู้เรียนแต่จะชี้ให้เห็นความเหมาะสมของการใช้ภาษาแบบต่าง ๆ และจะเน้นการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการสอนภาษาแบบ Productive จึงเหมาะที่จะใช้สอนภาษาของตนเอง

การสอนภาษาอังกฤษ (ในอเมริกา) ในปัจจุบันนี้ (1964) ส่วนมากจะสอนแบบ Prescriptive การสอนแบบ Descriptive ไม่ค่อยมี และการสอนแบบ Productive ก็เน้นเฉพาะบางวิชา เช่น การประพันธ์ (literary composition) ผู้เขียนเห็นว่า การสอนภาษาเช่นนี้ไม่ได้ช่วยพัฒนาการใช้ภาษาของผู้เรียน แต่กลับเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษา การแก้ไชนั้นไม่ใช่เลิกสอนภาษาของตนเอง แต่ควรเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนให้เหมาะสม กล่าวคือลดการสอนแบบ Prescriptive ให้น้อยลง และนำเอาการสอนแบบ Descriptive ที่มีลักษณะเป็นวิทยาศาสตร์ไปใช้มากขึ้น ตลอดจนขยายการสอนแบบ Productive ให้กว้างขวางขึ้น หากทำได้เช่นนี้การสอนภาษาของตัวเองก็จะ เป็น

การสอนเพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ในการดำรงชีวิต (how we use language to live) อันจะทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการศึกษาภาษาของตนเอง ซึ่งมีอยู่ 4 ประการ ดังนี้คือ

1. เพื่อความรู้ (educational) เจ้าของภาษาทุกคนต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาของตนว่า มีลักษณะ มีระบบ อย่างไร
2. เพื่อการนำไปใช้ (pragmatic) เจ้าของภาษาทุกคนต้องเรียนภาษาของตน เพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ได้โดยผลมากที่สุด
3. เพื่อนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาของตนเองไปประยุกต์กับการเรียนภาษาต่างประเทศ
4. เพื่อให้สามารถเข้าใจและซาบซึ้งวรรณคดีประจำชาติของตน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย